

РЕШЕНИЕ

№ 1951

гр. София, 25.03.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 14 състав, в публично заседание на 01.03.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Пламен Горелски

при участието на секретаря Илияна Янева и при участието на прокурора Емил Георгиев, като разгледа дело номер **7701** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 203 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс, вр. чл. 1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди.

Делото е образувано по искова молба, вх. № 24887/10.08.2020 г. от управителя на [фирма], срещу Национална агенция за приходите, за обезщетяване на имуществени вреди – 1 047, 33 лева, представляващи пропуснати ползи, равняващи се на законната лихва върху 26 740, 46 лева, заедно със законната лихва от датата на исковата молба, до окончателното изплащане.

В съдебното заседание ищецът е представляван от юрисконсулт, който: поддържа исковата молба; не ангажира нови доказателства, освен приложените към исковата молба; претендира възстановяване разноските за водене на делото, вкл. юрисконсултско възнаграждение; представя допълнително и писмени бележки.

Упълномощеният от ответника юрисконсулт, с писмен отговор и непосредствено пред Съда: оспорва исковата молба; желае юрисконсултско възнаграждение.

Прокурорът при Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност и недоказаност на исковата молба.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. – ГРАД, съобразявайки заявените с исковата молба претенции, доводите на страните и доказателствата по делото, приети без оспорване от ответника, приема за установено от фактическа страна следното.

Със Заповед за възлагане на ревизия № Р-22221419001821-020-001/25.03.2019 г. е възложено извършването на такава, на [фирма], за установяване на задължения по

Закона за данък върху добавената стойност, за данъчни периоди от 01.01.2019 г., до 31.03.2019 г. В хода на ревизионното производство ръководителят на ревизиращия екип е направил искане за налагане на предварителни обезпечителни мерки, на основание чл. 121, ал. 1 ДОПК. Такива са наложени с Постановление на публичен изпълнител, изх. № С 190022-023-0003132/24.10.2019 г. - запор върху налични и постъпващи суми по банкови сметки, по депозити, вложени вещи и трезори, включително и съдържанието на касетите, както и суми, предоставени за доверително управление, находящи се в [фирма] и в [фирма], за обезпечаване на предстоящо да бъде установено публично задължение, до размер от 26 740, 46 лв. Издаден е Ревизионен акт № Р-22221419001821-091-001/31.12.2019 г. (на л. 37 от делото). След оспорването му пред директора на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ – С., при ЦУ на НАП, с Решение № 711/29.04.2020 г. (л. 41) актът е: отменен само в частта за данъчен период м. 03.2019 г. (определено задължение за ДДС – 3 927, 38 лева); изменен по отношение данъчните периоди м.м. 01, 02.2019 г., като вместо определените от издателите на ревизионния акт задължения за внасяне на ДДС (13 164, 16 лв. и 9 061, 86 лв.) е определен ДДС за възстановяване, съответно – 42 082, 18 лв. и 44 236, 71 лв. С Постановление за отмяна на наложени обезпечителни мерки, изх. № С2000-024-0009219/10.03.2020 г., т.е. – преди постановяването на Решение № 711/29.04.2020 г., на решаващия административен орган е отменено ПНПОМ, изх. № С 190022-023-0003132/24.10.2019 г., с което е наложен запор върху банкови сметки, върху сумата от 26 740, 46 лв.

Като се позовава на горните факти ищецът претендира да е пропуснал ползи, в размер на 1047, 33 лева (главница), равняващи се на законната лихва върху запорираната с ПНПОМ, изх. № С 190022-023-0003132/24.10.2019 г. сума по банкови сметки, в размер на 26 740, 46 лева, считано от 24.10.2019 г. (налагането на запора), до 12.03.2020 г. При това счита, че: така дефинираната имуществена вреда е в пряка и непосредствена причинна връзка с „незаконнообразно наложените предварителни обезпечителни мерки“, представляващи „незаконнообразни действия“; незаконнообразността на действието (наложената предварителна обезпечителна мярка) е обусловено от отмяната на ревизионния акт, с Решение № 711/29.04.2020 г.; вредата е причинена от „задържане на сумата за времето на наложения запор“.

Ответникът отрича претендираното право на обезщетяване, съображения за което е изложил в писмения отговор, за който стана дума по - горе.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. – ГРАД, след анализа на доказателствата и на доводите на страните, формира следните правни изводи по същество.

Така предявеният иск е процесуално допустим за разглеждане, по реда на Глава единадесета „Производства за обезщетения“ АПК, вр. чл. 1 от Закона за отговорността на Държавата и общините за вреди, но по същество е неоснователен и недоказан.

Исковете за обезщетения за вреди, причинени на граждани или юридически лица от незаконнообразни актове се разглеждат по реда на Глава единадесета АПК (чл.чл. 203-206), а за неуредените въпроси за имуществената отговорност се прилагат разпоредбите на Закона за отговорността на държавата и общините за вреди. Член 1 от ЗОДОВ възлага на Държавата да отговаря за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконнообразни административни актове, действия/бездействие на административни органи и длъжностни лица, при или по повод изпълнение на административна дейност. За да съществува право на иск за

обезщетение по този ред, съответно, за да бъде доказана основателността на такъв иск е задължително да бъде установено по несъмнен начин наличието на следните предпоставки, които да са взаимно свързани, а именно: причинени вреди (в случая – имуществена); незаконосъобразен акт на орган или длъжностно лице на Държавата, отменен по съответния ред (в случая – РА № Р-22221419001821-091-001/31.12.2019 г.-частично отменен и Постановление за отмяна на наложени обезпечителни мерки, изх. № С2000-024-0009219/10.03.2020 г. – л. 58 от делото); пряка и непосредствена причинна връзка между незаконосъобразния акт и настъпилата вреда. Възприето е в съдебната практика становището, че: „непосредствени вреди са тези, които по време и място следват противоправния резултат (за случая – ПНПОМ и РА), а преки са тези, обосноваващи причинната връзка между противоправността на поведението на деликвента и вредите; преки са само тези вреди, които са типична, нормално настъпваща и необходима последица от вредоносния резултат - т. е., които са адекватно следствие от увреждането; непосредствени вреди са тези, които са настъпили по време и място, следващо противоправния резултат“.

Предвид така очертаня фактически състав и по аргумент от чл. 4 ЗОДОВ, на изследване в процесния случай подлежи:

1. причинени ли са на ищеца [фирма] твърдените имуществени вреди и ако има такива – причинени ли са заради: отменения само в частта, относно данъчен период м. 03.2019 г. и съответно изменен за периодите м.м. 01, 02.2019 г. РА № Р-22221419001821-091-001/31.12.2019 г.; действията на приходната администрация, свързани с Постановление, изх. № С190022-023-0003132/24.10.2019 г. за налагане на предварителни обезпечителни мерки, йна основание чл. 121, ал. 1 ДОПК;

2. установява ли се пряка и непосредствена причинно-следствена връзка между частично отменения/изменен РА и действията, свързани с налагането на запори върху банкови сметки, с настъпили вреди.

На основание чл. 204, ал. 4 АПК Съдът дължи инцидентно и произнасяне, досежно законосъобразността на действията на органите по приходите (налагане на заповор), свързани с Постановление, изх. № С190022-023-0003132/24.10.2019 г. за налагане на предварителни обезпечителни мерки, доколкото ищецът пряко обвързва претенциите си със същото.

Съдът приема, че Постановление, изх. № С190022-023-0003132/24.10.2019 г. за налагане на предварителни обезпечителни мерки не представлява незаконосъобразен административен акт. По делото са налични данни, че то е издадено при условията, посочени в чл. 121, ал. 1 ДОПК – образувано ревизионно производство, мотивирано предложение от възложителя на ревизията, до публичния изпълнител. Ищецът не твърди това постановление да е било обжалвано и съответно отменено, по реда на чл. 121, ал. 2, вр. чл. 197 ДОПК. Следователно, дружеството не е упражнило правото си да твърди и докаже, че с налагането на предварителни обезпечителни мерки са наложени (по смисъла на чл. 121, ал. 3 ДОПК) върху активи, обезпечаването върху които е довело до сериозно възпрепятстване на дейността или пък мерките са довели до спиране на извършваната от ревизираното лице дейност. Съответните действия на органи по приходите, свързани с налагането на запори, като следствие от постановлението, също не може да бъдат квалифицирани като незаконосъобразни, понеже са се основавали на административен акт (см. чл. 250 АПК). Освен това, ПНПОМ, изх. № С190022-023-0003132/24.10.2019 г. не е отменено с Постановление за отмяна на наложени обезпечителни мерки, изх. № С2000-024-0009219/10.03.2020 г.,

поради това, че е незаконосъобразно и/или неправилно, а поради наличие на обективни причини - „прихващане на всички задължения по изпълнителното дело и отмяна на РА...“.

С оглед на това и предвид мотиви, който ще бъдат изложени по – долу в решението Съдът намира, че не съществува пряка, непосредствена причинно-следствена връзка между Постановление, изх. № С190022-023-0003132/24.10.2019 г. (отменено) за налагане на предварителни обезпечителни мерки и евентуално причинени на ищеца имуществени вреди, така както са заявени. Такава връзка не съществува и с частично отменения/изменен ревизионен акт.

Съдът приема, че на ищеца [фирма] на са причинени твърдените имуществени вреди, които да са последица от частично отменения/изменен Ревизионен акт № Р-22221419001821-091-001/31.12.2019 г. и действията на приходната администрация, свързани с Постановление, изх. № С190022-023-0003132/24.10.2019 г. за налагане на предварителни обезпечителни мерки.

Като „пропусната полза“ следва да се приеме осуетяване на възможност за реално увеличаване имуществото на едно лице, в резултат от незаконосъобразен административен акт. Според чл. 82 от Закона за задълженията и договорите, „обезщетението обхваща претърпяната загуба и пропуснатата полза, доколкото те са пряка и непосредствена последица от неизпълнението и са могли да бъдат предвидени при пораждаване на задължението...“. По аргумент и от Тълкувателно решение № 3/12.12/2012 г. на ВКС, по тълк. дело № 3/2012 г.: „при предявен иск по чл. 82 ЗЗД за обезщетяване на вреди под формата на пропуснати ползи, произтичащи от забавено изпълнение на задължение ..., трябва да съществува сигурност за увеличаване на имуществото на кредитора, която сигурност не се предполага; на обезщетяване подлежат не всички пропуснати от възложителя ползи, а само тези, които са били предвидими за страните по сделката към момента на пораждаване на задължението и са пряка и непосредствена последица от неговото неизпълнение. Това са ползите, чието пропускане, с оглед специфичните за случая обстоятелства и при проявена грижа на добрия стопанин/добрия търговец, страните са могли и са били длъжни да предположат и което е причинено именно от неизпълнението, т. е. което представлява негов необходим и закономерен резултат“. За процесния случай претенцията на ищеца се гради върху оборима презумпция и хипотези, осъществяването на които не доказва. Ищецът не доказва със съответните писмени доказателства, че по сметките си в [фирма] и в [фирма], които са били запорирани с ПНПОМ, изх. № С190022-023-0003132/24.10.2019 г. е разполагал със сумата от 26 740, 46 лева, определена като предстоящ за установяване размер на публично задължение. Тежестта на доказване е върху ищеца, в съответствие с общото правило на чл. 154, ал. 1 ГПК, вр. чл. 144 АПК. Негова е и тежестта да установи и докаже, че със сигурност би получил от банката, в която е налична сума от 26 740, 46 лева олихвяване върху тази сума за периода на исковата претенция (24.10.2019 г., до 12.03.2020 г.), в размер на 1 047, 33 лева. Евентуално олихвяване обаче, би било в размер на лихвата, определяна от банката, но не в размер на законната лихва, каквато е претенцията на ищеца. Запорирането на сметките не води до спиране на тяхното олихвяване по договора с банката. Впрочем очевидно е, че ищецът не прави разграничение между банкови лихви и законна лихва. Ищецът освен това не сочи и не твърди, по време на ревизионното производство и по време на обжалването на ревизионния акт по административен ред да е осъществено предварително изпълнение върху

определените с акта (впоследствие частично отменен/изменен) публично задължения. В обобщение на гореизложените мотиви Съдът приема, че исковата молба е изцяло неоснователна и недоказана.

Така очертаният изход на спора определя като основателна претенцията на ответника за юрисконсултско възнаграждение, предвид разпоредбата на ал. 4, чл. 10 ЗОДОВ (ДВ, бр. 94/2019 г.), вр. чл. 8, ал. 1, т. 2 от Наредба № 1/2004 г. на Висшия адвокатски съвет и с оглед датата на завеждане на исковата молба - 10.08.2020 г. Юрисконсултското възнаграждение за ответника Съдът определя на 303, 29 лева.

Водим от горните мотиви и на основание чл. 172, ал. 1, ал. 2, чл. 172а, вр. чл. чл. 203 – 205 АПК, вр. чл. 10, ал. 4 ЗОДОВ, Административен съд София-град, 14^{-ти} състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ, като неоснователна и недоказана исковата молба, вх. № 24887/10.08.2020 г. от управителя на [фирма], срещу НАЦИОНАЛНА АГЕНЦИЯ ЗА ПРИХОДИТЕ, за обезщетяване на имуществени вреди – 1 047, 33 лева, представляващи пропуснати ползи, равняващи се на законната лихва върху 26 740, 46 лева, заедно със законната лихва от датата на исковата молба, до окончателното изплащане.

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК:[ЕИК] да заплати на НАЦИОНАЛНА АГЕНЦИЯ ЗА ПРИХОДИТЕ юрисконсултското възнаграждение, в размер на 303, 29 лв. (триста и три лева, и 29 ст.).

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд, в 14 - дневен срок от съобщаването.

СЪДИЯ:

СЪДИЯ: